

Jaye Wells

Grijze magie

Kate Prospero – boek 1

De Fontein

1

Het was weer een gewone klote-avond in de Cauldron. Aan magische drankjes verslaafde junkies waren met hun ampullen, pijpen en naalden weggekropen in schemerige hoekjes. De vlammetjes van de aanstekers die zo nu en dan werden aangeklikt, verlichtten hun vuile, wanhopige gezichten en de ozongeur van gebruikte magie knetterde in de lucht.

Ik overwoog om stil te blijven staan en hen het leven zuur te maken. Om hen te arresteren, omdat ze op straat rondhingen en verboden Esoterische substanties in hun bezit hadden. Maar dan zouden ze binnen een paar dagen alweer op straat staan of zou hun plaats worden ingenomen door andere vuile, wanhopige gezichten die op zoek waren naar een manier om te ontsnappen aan de Aardse wereld, zoals de niet-magische wereld ook wel werd genoemd.

Bovendien waren deze junkies niet mijn echte doelwit. Om het wereldje echt een flinke klap toe te dienen moest je achter de loopjongens, de voorraadbeheerders en de brouwers van de drankjes aan gaan, de financiers. Volgens mij kun je beter op de adders jagen dan op de rioolratten uit de wijk, die naar de beet van hun snijtanden verlangden. De afgelopen weken hadden de zware jongens op de hoeken van de straten zich echter gedeisd gehouden en waren ze na zonsondergang van straat verdwenen. Toch kriebelde mijn instinct,

dus ik zette mijn ronde door de buurt voort in de hoop op een mooie vangst.

Vlak bij Canal Street klonk uit een inktzwart steegje gegrom. Ik hield mijn pas in en bleef met mijn hand op mijn wapenstok van meidoornhout staan om te luisteren. Het geluid leek op dat van een zwerfhond die een bijzonder sappig bot verdedigde. Mijn nekharen gingen rechtovereind staan en mijn neusgaten sperden zich open bij het ruiken van de scherpe, koperachtige geur van bloed.

Ik haakte de zaklamp los van mijn riem en ging er voorzichtig op af. Het licht scheen een meter of drie in de donkere keel van het steegje. Drakengraffiti op de dichtstbijzijnde muur markeerde de plek als het gebied van de Sanguinische Heksenkring. Ik wist echter al dat de oostkant van de stad aan de Sangs toebehoorde. Dat is een van de redenen waarom ik als wijkagent in de buurt aan het werk had gewild. In het westelijke territorium van de Heksenkring der Volgelingen durfde ik mijn gezicht niet te laten zien.

In de schaduw net buiten de gloed van de lamp bewoog iets. Een luid, slurpend geluid. Een kreun.

‘Politie!’ riep ik, en ik deed voorzichtig een paar stappen naar voren. De stank van bloed werd sterker. ‘Kom met je handen omhoog tevoorschijn!’

Het geluid van voeten die tegen vuilnis traptten. Nog meer gegrom, maar geen reactie op mijn bevel.

Na nog eens drie stappen vergrootte mijn blikveld zich. Het licht viel nu op de bron van de akelige geluiden en de verontrustende geur.

Een graatmagere gedaante zat over het lichaam van een vrouw op de grond gebogen. Nat, piekerig haar verborg haar gezicht en elke centimeter van haar blote huid glinsterde rood van het bloed. Mijn pistool lag sneller in mijn hand dan ik kon schreeuwen: ‘Verroer je niet!’

De aanvaller, die zich nog altijd gedeeltelijk in het duister bevond, maar op de omvang afgaand een man moest zijn, draaide

zich met een ruk om. Ik ving een glimp op van fonkelende gele ogen en verward haar dat aan elkaar kleefde door het bloed.

‘Doe je handen omhoog en ga achteruit,’ droeg ik hem op met een stem die erop was gericht het als een bevel te laten klinken in plaats van als een verzoek.

‘Rot op, smerig kreng,’ snauwde de man. Toen ging hij ervandoor.

‘Shit!’ Ik rende naar de vrouw toe en voelde aan haar pols. Het hoorde geen opluchting te zijn dat ik geen polsslagen voelde, maar het betekende wel dat het me vrij stond om achter de klootzak aan te gaan die haar had vermoord.

Mijn beenspieren brandden en mijn hart bonkte als een gek. Via de portofoon op mijn schouder belde ik de meldkamer.

‘Zeg het maar, agent Prospero,’ klonk de stem van de centralist krakend door de portofoon.

‘Stuur een ambulance naar het steegje tussen Canal en Elm. Ik heb iemand betrapt bij een code zevenentwintig. Het slachtoffer heeft geen hartslag. Ik ga de dader te voet achterna. Hij loopt in oostelijke richting op Canal.’

‘Er is een ambulance onderweg. Het back-upteam is over vijf minuten ter plekke. Hou ons op de hoogte van je positie.’

‘Begrepen.’ Ik haalde mijn vinger van de knop. ‘Shit, wat is hij snel.’ Ik ging harder lopen en mijn adem steeg in nevelige wolkjes op in de koude avondlucht.

Hij was echt helemaal doorgedraaid; waarschijnlijk een kracht- of snelheidsdrankje. Toch verklaarde dat soort magie niet waarom hij de vrouw in het steegje zo had toegetakeld. En al evenmin die gele roofdierogen. Ik verdrong de gedachte daaraan even en richtte me helemaal op het bijhouden van de dader.

Hij rende door de wirwar van donkere steegjes en straten alsof hij de Cauldron op zijn duimpje kende. Niemand kende de wijk echter beter dan ik en ik was vast van plan pal achter hem te lopen wanneer hij uiteindelijk een foute beslissing nam.

Tijdens het rennen sloegen mijn loden handboeien luid tegen het

hout van mijn wapenstok. Het ritmische getik ging gelijk op met mijn bonkende hart en de lucht die rasperend door mijn longen gierde. Ik had een Glock op mijn heup, maar als een dader compleet opgefokt is door het gebruik van een toverdrankje is hij bijna niet met Aards wapentuig tegen te houden, tenzij je een dodelijk schot afvuurt. Het was niet mijn bedoeling hem te doden; ik wilde het aantal arrestaties dat ik op mijn naam had staan alleen maar met één verhogen.

‘Blijf staan of ik zout je!’ Ik grabbelde naar de zoutstaaf die op mijn linkerheup hing. De beste manier om een magiejunk uit te schakelen was met een schot van het oude, vertrouwde natriumchloride.

Er klonk een luide grauwend grom. Hij zette er een tandje bij, maar rende niet zomaar blindelings ergens naartoe. Nee, hij was op weg naar een specifieke plek.

‘Prospero,’ riep de centralist door de portofoon. ‘De back-up is onderweg.’

‘Begrepen. Het slachtoffer?’

‘De ambulance is ter plekke en heeft haar dood vastgesteld. Er is al een politiearts onderweg om het officieel te bevestigen.’

Ik keek om me heen om te zien waar ik was. Hij rende rechtsaf Mercury Street in. ‘Zo te zien is de verdachte op weg naar de Aderen,’ zei ik in de portofoon. ‘Ik zit hem op de hielen.’

‘Begrepen, agent Prospero. Je weet dat je verplicht bent op back-up te wachten voordat je de tunnels ingaat.’ Ze gaf hun coördinaten door.

Ik vloekte binnensmonds. Ze waren nog vijf straten bij me vandaan en bovendien ook nog te voet.

Bij de zijstraat die pal vóór me lag, zag ik een van de dichtgetimmerde poorten die toegang gaven tot de oude metrotunnels. De bouw was vijftig jaar geleden stilgelegd, ruim voordat het project kon worden afgemaakt. Tegenwoordig dienden de tunnels als een doolhof voor aan magische drankjes verslaafde junks die zich in de door ratten geteisterde, naar poep stinkende duisternis tegoed wilden doen aan OxyContin.

Vlak voor de poort prees een groot houten bord de plek aan als DE TOEKOMSTIGE LOCATIE VAN HET WIJKCENTRUM VAN DE CAULDRON. Onder de tekst stond het logo van Volos Projectontwikkelaars, waar mijn humeur echt niet beter van werd.

Als Sprintertje de poort wist te bereiken, zouden we hem nooit terugvinden. Dan zouden de tunnels hem in één hap opslokken. Opeens klonk mijn geweten in mijn hoofd net als hoofdinspecteur Eldritch: *Doe niet zo stom, Kate. Wacht op de back-up.*

Ik was dus echt niet de halve Cauldron door gerend om die schoft nu kwijt te raken in de duisternis. Toch wist ik wel beter dan de tunnels in mijn eentje in te gaan. De hoofdinspecteur had die regel vijf jaar eerder ingesteld nadat een aspirant-agent daar was geëindigd als rattenvoer. Ik zou hem dus niet achternagaan in de tunnels, maar ik kon hem wel vertragen. Wat tijd rekken tot de back-up arriveerde.

De brede dubbele loop van de zoutstaaf was al geladen met twee hulzen met steenzout. Een schot was zelden fataal, maar wel voldoende om het effect van de meeste magische drankjes af te zwakken en genoeg pijn te veroorzaken om een dader over te halen om te gaan liggen en zich niet meer te verroeren. Het enige probleem was dat je binnen een straal van acht meter moest zijn, anders had het zout geen invloed op de magie. Als je wat ernstige schaafwonden wilde toebrengen, moest je nóg dichterbij zien te komen.

De rennende man had een voorsprong van ongeveer vijf meter op me en nog maar drie meter te gaan tot hij bij de poort was die zijn vrijheid betekende. Tijd om in actie te komen. Ik bleef abrupt staan en legde aan.

Adem uit. Haal de trekker over. Boem!

Het steenzout barstte als een sterrenregen uit het wapen. Enkele brokjes kwamen met een felle tik tegen de planken en stukken metaal van de poort aan. De rest drong als hagel in de shirtloze rug van de dader. In de delen van de smerige, blote huid die niet met zwarte plukken haar waren bedekt, verschenen nu kleine, rode gaatjes. Hij struikelde, maar bleef niet liggen.

In plaats daarvan sprong hij op de poort af en klemde hij zijn handen om de bovenste rand. Een smalle opening tussen de poort en het beton erboven was het enige wat hem van zijn vrijheid scheidde.

‘Shit!’ Mijn spieren verlangden uit pure frustratie en besluiteloosheid naar actie. Ik had maar één keus en dat was hem neerhalen.

Sprintertje had zijn hoofd en een arm al door de opening boven de poort gewurmd. Ik sprong omhoog en greep zijn enkels. Ik trok mijn voeten op om de zwaartekracht het meeste werk te laten doen. We donderden keihard op de grond en rolden met onze billen en ellebogen door zand, glas en gebroken flacons van magische drankjes.

Door de klap waren we allebei even versuft. Mijn arm prikte op de plek waar ik het ergst was toegetakeld door de glasscherven, maar de pijn drong vanwege de felle stoot adrenaline nauwelijks tot me door.

Sprintertje kwam met een luide grom overeind. Ik vloog met mijn hand stevig om de zoutstaaf geklemd achter hem aan. Ik had nog één zouthuls over, ook al verwachtte ik niet dat die veel zou aanrichten, aangezien de eerste hem ook amper uit zijn doen had gehaald. In mijn andere hand had ik een spuitbusje met zout-en-peperspray. ‘Politie! Verroer je niet!’

Het beest zag er bijna niet menselijk uit. Zijn haar was lang en zat vol klitten, die werden afgewisseld door grote plekken kale hoofdhuid, alsof hij schurft had. De onderste helft van zijn gezicht ging schuil onder een verwarde baard. De bleke huid rond zijn gele ogen en mond was rood en rauw. Zijn tanden stonden scheef, waren vlijmscherp en te groot om helemaal in zijn mond te passen. Zijn behaarde schouders reikten bijna tot aan zijn oren, als een hond met rechtopstaande nekharen.

Als hij mijn bevel al begreep, dan liet hij dat niet merken. De indringende gele ogen concentreerden zich op mijn rechteronderarm, waar bloed uit een grote snee gutste. Zijn veel te rode lippen krulden zich om in een verbeterd grijns.

Ik richtte het spuitbusje met Z&P-spray op hem. Het brandende mengsel van rode peper en zoutoplossing raakte hem tussen zijn

ogen. Hij knipperde met zijn ogen en nieste. Toen veegde hij nonchalant met een hand over zijn gezicht. Geen gekrijs. Geen rode, tranende ogen of opgezwollen slijmklieren.

Hij sperde zijn neusvleugels wijd open en boog zijn hoofd om de lucht om me heen op te snuiven. Zijn gele ogen bleven op mijn wond gericht. Een gretige rode tong streek verwachtingsvol over de scherpe tanden.

Voor het eerst kroop een angstig gevoel als ijskoude vingers langs mijn nek omhoog. Wat voor klotedrankje had deze gast eigenlijk gebruikt?

Ik kan me niet herinneren dat ik de Glock uit mijn riem haalde. Ik kan me niet herinneren dat ik hem op het vertrokken gezicht van de dader richtte. Wat ik me wel herinner, is dat ik schreeuwde: 'Blijf staan of ik schiet!'

De wereld stond een tel stil, afgezien van het bonzen van mijn hart en de ijskoude angst die om zich heen greep in mijn maag. Toen smet zijn gewicht me als een sloopkogel tegen de grond. Mijn benen vlogen de lucht in en mijn rug sloeg tegen de metalen poort aan. Warme lucht ontsnapte uit mijn geschrokken longen. Zijn lijf zette me klem tegen de metalen tralies.

Zure adem in mijn gezicht. Overal lichaamsgeur en ongewassen huid. Een stijve penis drukte tegen mijn heup. Toch was het mijn aanvaller niet om seks te doen. Hij was om een heel andere reden opgewonden: bloed. Mijn bloed.

Mijn angst.

Het volgende moment klemden zijn tanden zich om de bloedende wond. Pijn schoot als een bliksemflits door mijn arm. Walgelijke zuigende geluiden vulden de avondlucht. Angst ontplofte als een verblindend licht in mijn hersens. 'Verdomme!'

De dader drukte me op de grond en hield me daar vast. Door de klap was het vuurwapen uit mijn hand geslagen, maar het lag maar een meter bij me vandaan. Ik probeerde het met mijn linkerhand te pakken. Helaas zit er een grens aan het bereik van je vingers, hoe hard je ook je best doet, vloekt en bidt.

De pijn voelde aan als naalden die in mijn aders prikten. Mijn zicht werd vaag. Als ik hem niet snel tegenhield, zou ik het bewustzijn verliezen. Als dat gebeurde, zou hij me mee de tunnels in sleuren en zou niemand me ooit nog terugzien.

Gelukkig zijn ellebogen een uitstekend pressiemiddel. Zeker wanneer ze tegen een zachte slaap worden geramd. Dat is tenminste normaal gesproken zo. In dit geval had mijn bloeddorstige tegenstander het veel te druk met het verorberen van mijn vlees en bloed om te reageren. Ten slotte stootte ik in een wanhopige poging als een wilde met mijn heupen naar boven. Hij verloor net lang genoeg het contact met mijn arm om mij de kans te geven een paar centimeter dichterbij mijn doel te rollen.

Ik vloog overeind, greep het wapen en draaide me razendsnel om.

De loop van het pistool kuste zijn wang een fractie van een seconde voordat het zijn gezicht er afblies.

De back-up arriveerde een halve minuut te laat.

Lees verder in *Grijze magie*

Eerste druk oktober 2015

Oorspronkelijke titel *Dirty Magic*

Oorspronkelijke uitgever Orbit, an imprint of Hachette Book Group [xxx]

Copyright © 2014 Jaye Wells

Copyright © 2015 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Valérie Janssen

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie foto © Shirley Green, bewerking © Don Siple

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 3787 7

ISBN e-book 978 90 261 3788 4

NUR 330, 302

www.uitgeverijdefontein.nl

www.facebook.com/UrbanBoeken

www.twitter.com/UrbanBoeken

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.